

Levél a névtelen özvegyasszonyoknak

Nyugdíjas, egyedülálló özvegyasszonyok. Ez az aláírása annak a Panaszos levélnek, amelyet a Szakszervezetek Országos Tanácsának küldtek a közelmúltban *Parádsasvárról* a nagy múltú üveggyár egykori dolgozói. Levelükből kiderült, hogy csekély nyugdíjból élnek, éppen ezért sérelmezik, hogy a *gyár újabbán nem tart igényt munkájukra*, pedig egyre nehezebb a megélhetésük, és egyre nagyobb szükségük lenne a még oly csekély, munkával szerzett nyugdíj-kiegészítésre. A levélírók kétségbe vonták, hogy volt munkahelyük szakszervezeti bizottsága figyelemmel kíséri, kit alkalmaz időszakosan a vezetés a megbetegedett vagy szabadságra menő nódolgozók pótlására, mert szerintük még a megcsappant lehetőségekkel sem a rászorultakat támogatják. Ne csak a tagdíjat szedjék be tőlünk, hangzik továbbá a panasz, hanem arra is figyeljen a szakszervezet, hogy miből és hogyan tudnak megélni azok a nyugdíjas özvegyasszonyok, akiknek igen kevés havi járandóságot kell beosztaniuk.

A Szakszervezetek Heves Megyei Tanácsához továbbított panaszt természetesen kivizsgálták, s megállapításait név és cím híján most mi továbbítjuk a levélíróknak. Vigasznak persze édeskevtük, de így hangzik a tény: a Parádi Üveggyár állományi létszáma valamivel több mint hatszáz. Nyugdíjasuk 230 van. A gazdálkodási gondok miatt évek óta azt diktálta a kényszer, hogy csökkentésük a foglalkoztatottak számát. Ez a kényszer természetesen behatárolja azt is, hogy mennyi nyugdíjasnak tudnak munkát kínálni. Sajnos, a korábbi évekhez mérten jóval kevesebbet, mint amennyire igény volna. Az idén például legfeljebb 15 volt dolgozónak van esélye arra, hogy bizonyos munkakörökben alkalmazzák. A nagy hiány az üvegfúvók csapatában van, de ez ugye nem női munka. A nyugdíjas üvegfúvók viszont fizikai és egészségi állapotuk miatt nem élnek ezzel a lehetőséggel. Így aztán a hutákban hiába van kínálat.

A segítségadással kapcsolatos megállapította az szmt, hogy épp a rászorultság alapján

minden évben több nyugdíjas kap és kapott *ingyenes tűzifát, eseti segélyt*, s a ház körüli teendők elvégzésében konkrét támogatást. Talaly a gyár szakszervezeti bizottsága hét rendkívüli nyugdíjmelési kérelmet juttatott el társadalombiztosítás megyei illetékeseihez, s közülük hatan meg is kapták az emelést. Ugyancsak talaly a település előjárósága 40 ezer forint segélyt adott 24 kispénzű nyugdíjasnak, többségük az üveggyárból ment nyugállományba. Mindemellett azt ígérte a gyári vezetés a szakszervezetek megyei tanácsának, hogy felmérést készítenek az egyedülálló nyugdíjasok jövedelmi helyzetéről, hogy ennek ismeretében még inkább a rászorultakat tudják segíteni.

Két konkrét észrevétel is volt a panaszos levélben. Az egyik a vállalati tanács elnökének szűleivel kapcsolatos, mondván, miért épp azok dolgozhatnak, akiknek egyébként is jelentős a nyugdíjuk? A válasz szintén konkrét: a vt-elnök édesapja *üvegfúvó*, aki nyugdíja mellett továbbra is vállalja a nehéz, fáradtságos munkát. Ő tehát aligha az egyedülálló özvegyek elől veszi el a munkaalkalmat. A másik megjegyzés az szb-titkár lányára vonatkozik, aki talaly végzett, és a levélírók szerint olyan fizetéssel vették fel irodai munkára, ami több, mint a régi dolgozóké. Nyilván rosszul informálták az özvegyeket, írja az szmt, az érettségizett lánynak ugyanis 3200 forint a bruttóított bére. Igaz, arról nem szól semmit a válaszlevél, hogy a gyári irodisták bére általában mennyi...

Kedves nyugdíjas üvegyári özvegyek! Mi ehhez csupán annyit tennénk hozzá, igen tiszteleméltónak tartjuk, hogy munkával akarnak több pénzhez jutni. Ám úgy tűnik, hogy ez a becsülni való óhaj napjainkban önkö felé is egyre inkább óhaj marad. De ezért a helyzetért ugye nem a szakszervezeti bizottságot okolják? Hiszen valamennyiünket sújt, nehezebb teszi az életünket. Ámbar önkö tudják a bölcsélet igazságát, ami szerint a kicsit is be lehet osztani.

(szabó)